

נחל'י נצח

יו"ל ע"י מוסדות ברסלב / בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גליון מס' 716
פרשת דברים תשפ"א

ר"ח	צאת השבת	סיום שבת	הדלקת נרות
21:01	20:25	19:10	ירושלים
20:59	20:28	19:27	תל-אביב
21:03	20:29	19:21	חיפה
21:00	20:26	19:26	באר שבע

דבר ראש הישיבה

שבת חזון

למה רבי עקיבא שחק כשראה את עומק החורבן - מה מיוחד ב"חזון" ששבת זו נקראת על שמו - ולמה זה נתקן דווקא על ידי ספרי רביה"ק - הקאפטן המיוחד של התם - למה "איכה" אותיות "איה כ" - כל זאת ועוד - במאמר המרתק שלפניכם

מצוה ואומר: אשתי, תן לי הקאפטין!". לתם לא היה בגד לשבת שנקרא קאפטין אלא בגד פשוט שנקרא "פעלץ" ואותו היא הביאה לו, והיה שמח בפעלץ שהיה לו כאילו קיבל באמת את החסר לו, "היתיה נותנת לו הפעלץ, והיה משבח ואומר: כמה יפה יפה נאהה הקאפטין הזה!..." כל המעשה של התם בא ללמדנו על מציאת הנקודות הטובות וראיית הטוב בעצמו ובאחרים.

ואם נדון כל יהודי לכף זכות, אפילו יהודי שנראה רחוק מאוד, וכל שכן חברים וקרובים שלנו, אז יהיה לנו זכות לשמוע את הניגונים והשירים שנעשים מהנקודות הטובות. ולכן כתוב "איכה ישבה בדד" שהכוונה היא לשבת ולחפש בעין טובה את הניגון הפנימי, וכך למצוא את הניגון של עצמך, ועל ידי שזוכה לניגון גם השמיעה והדיבור יתקנו, כי הכל תלוי בעיניים.

ללבוש צורה חדשה

ומובא בספרים הק' ש"איכה" אותיות "איה כ", והכ' רומזת לספירת הכתר, והכוונה שכשאומרים את הקינות אפשר לזכות לאור הכתר שיורד עד למקומות הכי נמוכים. כמבואר בליקוטי מוהר"ן (חלק ב' תורה י"ב) שספירת הכתר היא כנגד המאמר הסתום, בחינת "איה", שהוא האור המחיה את מקומות הנמוכים ביותר, אפילו בתי עבודה זרה.

דווקא בתשעה באב, בעומק ההסתרה, דווקא אז קרובים אנו לה' יותר מתמיד. שלושת השבתות של בין המצרים הם השבתות הכי גבוהות מכל השנה, יש בהם אור עצום, ולכן הם של אבלות, כי אין לנו

בהם תפיסה ואנחנו לא עומדים באור הזה. ומה שנשאר לנו זה רק לצעוק "איה", שאלו הם הרצונות והכיסופים שאנו משתוקקים להקב"ה.

ואנו יושבים על הארץ, שהוא המקום הנמוך ביותר, ועל ידי זה זוכים לברר ניצוצות מהמקומות הנמוכים ולהתחיל התחלה חדשה, כמובא ב"אמרי פנחס" בטם הרה"ק רבי פנחס מקוריין, שכאשר אדם יושב על הארץ שהיא מקום העפר, על ידי אמירת הקינות הוא מתבלה בעפר הזה ופושט את צורתו, ועל ידי כך זוכה אחר כך ללבוש בחינת צורה חדשה, שהיא הנחמה הבאה אחרי תשעה באב ב"שבת נחמו", שבעזרת ה' נתנחם בה השנה בנחמה אמיתית ושלמה אחר ביאת משיח צדקנו אמן.

בת חזון היא השבת הגבוהה ביותר מכל שבתות השנה, ועל ידה זוכים להאיר לתוך הירידה הרוחנית הגדולה שיורדים בתשעה באב (כי הכל נמשך משבת כידוע). ולכן יש לשמוח בשבת זו יותר מבכל שבת, וכן שרים בה כל הזמירות כרגיל וכו'. ועל ידי כל המצוות שעושים בשבת זו, מקבלים כח לברר בתשעה באב מהמקומות הנמוכים ביותר.

מובא בגמרא (סוף מכות) שכאשר רבי עקיבא ראה את חורבן הבית צחק, כיון שהבין שאחרי שהתקיימה נבואת החורבן ודאי תתקיים נבואת הנחמה, כי רבי עקיבא ידע שבפנימיות בית המקדש קיים ולא חרב, וכל חורבן הבית היה רק בחיצוניות.

ובעניין זה מובא בחז"ל (ב"ב צט, א), שבזמן שעם ישראל היו עושים רצונו של מקום הכרוכים בבית המקדש היו ניצבים פנים מול פנים, וכשלא היו עושים רצונו של מקום לא היו פנים בפנים. אך כתוב בגמרא (יומא נד, ב) שבזמן חורבן הבית הכרוכים היו מעורים ומחובקים זה בזה, רואים מכך כמה גדולה אהבתו של ה' יתברך לעם ישראל, כיון שאפילו בזמן החורבן והגלות הכרוכים נמצאים בבחינת פנים בפנים, דהיינו מעורים זה בזה. זהו עוד ראיה לדבר שבפנימיות בית המקדש לא חרב.

לזהות את הטוב

רבי נתן מסביר בליקוטי הלכות (הלכות ראייה) שעין טובה זו הבחינה של שבת חזון, כי חזון מלשון ראייה דהיינו שזוכה לראות את הפנימיות. וכל הגלות וחורבן הבית נמשך מבחינת "רע עין", דהיינו שמתכלים על השני בעין רעה, שמשם נמשך הפגם של שנאת חינו, ואם רואים את פנימיות הטובה של כל אחד בעין טובה ודנים כל אחד לכף זכות, זה ההיפך משנאת חינו ועל ידי כך זוכים לצאת מהגלות ולבניית בית המקדש שנחרב ע"י שנאת חינו.

ובאמת עיקר התיקון נעשה ע"י התורות של רבינו הק', שבהן נמצאות עצות נפלאות שעל ידן יכולים לתקן את פגם הרע-עין, ובפרט אם הולכים עם תורה רפ"ב שמדברת מסוד העין הטובה ובה תלויה הגאולה, ורבונו הזהיר מאד ללכת עם תורה זו, כי ע"י עין טובה וראיית הטוב בכל אדם זוכים לתיקון החורבן.

ומסופר ב"סיפורי מעשיות" על מנהגו של התם, "כשהיה צריך לקאפטין, כגון לילך לבית הכנסת, היה

לא להביט החוצה

אל תירא ואל תחת לעשות את מה שבאמת נכון וטוב לפי כישוריך, אלא "בטח בה" שבוודאי יעמוד לימינך ויושיט לך סיעתא מן שמיא, "ועשה טוב" את המוטל עליך לעשות, ללא כל מניעות וספיקות, "שִׁכְן ארץ" - הכנע עצמך עד ארץ מבלי לתור אחר הכבוד המדומה שאותו הנך חושב לקבל מן הבריות, "ורעה אמונה", תרעה עצמך בשדות האמונה ותתחזק ביסודותיה, ובזו הדרך הטובה והסלולה תלמד לדעת כי כל הצלחותיך נתונים בידי הקב"ה דייקא ולא בידי בשר ודם.

ואם אתה עושה כן, מובטח לך שתזכה "התענג על ה'", כי אז תהיה בדעה צלולה ומיושבת, "ויתן לך משאלות לבך". וממילא גם תמצא חן בעיני אדם, כי זה תלוי בזה.

לשפוך עליו דבש

ולסיום: בשבוע שעבר הרחבנו במדור זה על גודל חשיבות הארת הפנים לכל יהודי ובפרט ליהודי המתמודד עם קשיים שונים, וכפי שלמדנו בדף היומי לאחרונה (יומא פג, ב), שנאמר בברייתא שאדם שאחזו בולמוס מאכילים אותו דבש וכל מיני מתיקה, ואת המיוחד בדבש ובמיני מתיקה מסבירה הגמרא, כי "דבש וכל מיני מתיקה מאירין מאור עיניו של אדם", הרי שהדבר שבכוחו להאיר לאדם הנמצא בשאלו כשאחזו בולמוס של מיני עבירות ובעיות, הוא הארת הפנים והמתיקות שתשפוך אליו.

וגם לצורך זה נצרכים אנו שלא לחשוש לאמירת הבריות ולהגם, לפעמים לא נעים מאחרים, לפעמים לא נעים לו מעצמו - איך אפנה אליו ואמתיק לו את פניי כשהוא מתחמק אף מכל קשר עין ישיר עמי. ואולי בכלל הוא כבר אבוד, חבל על המאמצים...

אך הכלל אומר: אל תתחשב ב"מה יאמרו", כשאחד רוצה לקרב את תלמידו או בנו ולהשפיע עליו להחזירו לדרך הישר, קטן כגדול, ולא משנה מה מצבו ומה מעשיו העכשוויים, עליו להחליט בהחלטה ברורה ו"ללכת על זה", מהיום ואיר לו פנים בכניסתו לכיתה/לביית, מהיום אראה לו שרצוני עז לשמחו ולספק את מאוייו ולהגשים את חלומותיו, גם אם בעיני הסובבים זה ייראה קצת משונה...

וכשמוול עינך תהיה המטרה להציל את נפשו - בעזרתו יתברך תצליח להצילו ולהביאו אל אביו שבשמים, ואף יזכה לדורות ישרים ומבורכים לתפארת הוריו ומשפחתו.

ובת ההורים והמחנכים לחנך ולהדריך את הצעירים ולהחזיר בקרבם את הידיעה עד כמה חשוב להם ולעיתים הטוב שיזכו שגם כי יזקינו לא יסורו ממה שקיבלו מאבותיהם ומרבותיהם, שיחיו חיים אמיתיים, לא לפזול כלל לצדדים וראות מה עושים ומגיבים החברים. עליהם להתאים את אורחותיהם על פי הכישרונות והתנאים המיוחדים להם, ועלינו להנהיג אותם להוציא את כוחותיהם האמיתיים מן הכוח אל הפועל.

ביז ער איז געווארן א יוצא

על זה אמר שלמה המלך ע"ה בחכמתו במשלי (כה ו): "ובמקום גדולים אל תעמוד", כפי שביאר דבריו הגר"א שם, והנה דבריו המתוקים: במקום אשר עומדים שם גדולים וחשובים אל תעמוד שם, והיינו אם הרב גדול ממך שאין אתה יכול למייקם קמיה [-לעמוד לפניו] ולהבין ממנו, אל תעמוד לפניו, ותלך לרב אחר שאינו חריף כמוהו, ללמוד ממנו, כמו רבי מאיר שלמד תחילה אצל רבי עקיבא ולא היה יכול למייקם קמיה, והלך אצל ר' ישמעאל בן אלישע ולמד ממנו ואחר-כך חזר ובא לרבי עקיבא כאשר נתגדל (ראה עירובין ג, א).

כל שכן בדורנו אנו, עד כמה מדאיג הדבר כאשר הבחור אינו בר אוריין ואינו כלי מוכן כדי לקבל לפי דרגת ההשפעה של הישיבה שבה החליטו ההורים מכל סיבה שאינה עניינית לשכן אותו. באופן כזה יש חשש כבד שיפלט מן החברה הטובה ויתדרדר מטה מטה חלילה. יש לפעול על פי התועלת דוקא ולא על פי רוח הבריות.

וראיתי בספר תורת אבות (שער "דרכים בעבודת הבורא" אות לז) סיפור מחריד, ואעתיקו בלשונו ללא שינוי: "פעם היה יהודי אחד עובד ה' גדול מאוד, שרצה תמיד לצאת בפני הבריות וזו היתה דרכו, והיה מסתיר מעשיו מפני הבריות כדי שלא יעליגו עליו, איז ער גיווען אַ יוצא ונכנס, יוצא ונכנס, ביז ער איז געווארן אַ יוצא [הוא היה יוצא ונכנס, יוצא ונכנס, עד שנעשה ל'יוצא', כלומר שירד מן הדרך] רח"ל, והכל מפני שרצה לצאת בפני הבריות".

לבסוף תתענג על ה'

וכן נאמר בספר תהלים (לז, ג ואילך) "בטח בה" ועשה טוב", יורה בזה הכתוב לאדם המתיירא לעשות את מה שנדרש ממנו מחמת חשש "מה יאמרו הבריות", ואומר לו: אתה המסתפק ואתה המתיירא,

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשר, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכלל ינצח' ליתמו

לתרומות: 053-31-25231

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הציון!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפיאז

ארוחות כיד המלך

הכי קרוב לציון!

LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באופן

דוקא יש עם מי לדבר!

לכן נקט רבינו בחכמה, וכאילו הסכים לכל דבריו: לאחר שאתה מנסה כל כך הרבה להתקרב לה' ולעולם לא מצליח - אתה אבוד, אין עם מי לדבר. ואז פתאום התעוררה התנגדות חזקה בקרבך למה שאמר הוא בעצמו קודם והחל למצוא בעצמו נקודות זכות, שהרבי הורה לו לפתח ולחזקן מעתה.

זהו בעצם מה שקורה לנו בתשעה באב. אנחנו יושבים על הרצפה ומתאבלים על עוונותינו הרבים שגרמו לבית המקדש שלא להיבנות, ולא מצליחים לקום. אנחנו אפילו לא מסוגלים להניח תפילין שנקראים "פאר" (ברכות יא, אעוד), כי אנו בדיוק הפוך מהתפארות ומגאווה דקדושה. רק שרועים על הרצפה בחוסר כח ומייבבים, כאילו אנחנו ממש גויים חלילה, ממילא אין הבדל בינינו לבנים חלילה. הרי בבית המקדש היה הקב"ה מתפאר בנו ושמח במעשינו הטובים, וברגע ש"השליך משמים ארץ תפארת ישראל", כשה' כבר לא מתפאר בנו יותר, נראה שזה אומר שאין במה להתהדר. זהו תם עידן.

אבל אז מתעוררת ההתנגדות הפנימית שלנו: מה!?! ככל הגויים בית ישראל!?! האם אתה מסוגל לומר שאין בראובן-שמעון-לוי שום מעלה כנגד יאצק-איון-סטפן!?

ואז אנחנו קמים מהרצפה, מניחים תפילין מפוארות ושוב אומרים: אנחנו טובים, אנחנו יותר מכולם, גם לאחר כל העבירות שעשינו - אין כמו העם היהודי!

וכשאנו עושים כך סוף סוף, אז מתחילים הדינים להתמתק, אז נולד המשיח, בזמן מנחה של תשעה באב, אפילו שהאש הנוראה מלחכת את בית המקדש ברגעים אלו. ואולי דווקא בגלל זה, שהראו לנו כביכול ה' לא מתפאר בנו יותר - התעוררנו לא לוותר, ובכל הכח מצאנו בעצמנו נקודות טובות שהופכות וממתיקות את כל הדינים.

(ליקוטי הלכות ראשית הגז דו-ח)

יהודי שהגיע לרביה"ק מוהר"ן היה שבור לגמרי. כבר שנים שהוא מנסה לצאת מהסינופיה בה הוא שקוע ומהבוץ שלא נותן לא להתרומם, אך למעשה הוא רק מידרדר וצולל יותר ויותר. מסתבר שהוא התבייש מאוד לפרט את חטאיו לפני רבינו הקדוש שעומד מולו, אך כשאין ברירה עושים מה שצריך. אולי הצדיק הזה, יינו של הבעל שם טוב, יוכל לעזור לו לצאת קמעא מהמדמנה המרופשת בה היא שרוי.

הציץ עליו רבינו הק', ואמר לו בשלוות נפש "אין לי עם מי לדבר". כאומר כולך רע, אין בך שום נקודת טוב.

האיש הביט ברבינו בתדהמה. הוא היה בטוח שהרבי יחזק אותו, יסביר לו עד כמה חשוב כל רגע של התחזקות, כמה ה' אוהב כל רצון של התגברות שהוא כן מצליח להפיק מעצמו, אך הרבי שמולו פשוט האמין לו!

"זה לא ממש ככה" מחה היהודי, "בכל זאת אני מנסה לפעמים להתגבר על העבירות, מידי פעם אני מצליח להזכר בכך שאני יהודי ונשמתי חצובה ממקומות נעלים..."

ורבינו אמר לו "זה מעט דמעט", ומיד הדריכו ללמוד את התורה "אזמרה", שכנראה כבר נדפסה אז בליקוטי מוהר"ן תורה רפ"ב, שם מסביר רבינו שעל האדם לחזק את עצמו בכל נקודה טובה אותה ימצא בעצמו וזה עצמו יגרום למעט הטוב להתחזק ולהתגבר על כל הרע.

לאחר זמן סיפר רבינו הק' את המעשה לתלמידו הנאמן רבי נתן, והוא מפרש לנו מה הלך פה.

היהודי הגיע כשכולו מיואש, גם אם רבינו היה מסביר לו - כפי שכנראה עשו הצדיקים עמם דיבר בעבר - עד כמה כל מעשה טוב של יהודי חשוב, הדבר היה נכנס באוזניו ונפלט מהן חיש מהרה.

לצעירי הצאן

למה לחפש את הרע?

כל הגלות וחרבן הבית נמשך מבחינת "רע עין", דהיינו שמסתכלים על השני בעין רעה, שמשם נמשך הפגם של שונאת חנם. אם רואים את פנימיותו הטובה של כל אחד בעין מובה ודנים כל אחד לכך זכות זה ההפך משונאת חנם, ועל ידי כך זוכים לצאת מהגלות ולבנות בית המקדש!

מתוך מאמר ראש הישיבה

זה יהודי פשוט

17 שנים לפטירת רבי יצחק זילבר, מחשובי רבני עליית רוסיה, שב"ק ח' אב תשפ"א - תשס"ד

ואכן, לאחר עבודה מאומצת הצליחו השלשה להעמיד שני בורות ראויים לשמם, אך מכאן ואילך לא היה להם מידע, מה עושים הלאה? השוחט גם הוא לא ידע את ההלכות המדויקות, ולכן הפרויקט נתקע.

וכאן חזרנו לנסיעתו הסודית של הרב זילבר:

השוחט נשא את זכרון המקווה הבלתי-גמור על לבו, וכשהגיע פעם למקום מגוריו של הרב זילבר השיח את ליבו לפניו על הבעיה התקועה בעירו. הרב זילבר היה בעל נסיון בהקמת מקווה, ולכן קם ונסע בוכרה לעזור למר אברומוביץ לסיים את המלאכה.

לאחר ששמח הרב זילבר לראות את הבורות החפורים בגודל הרצוי הסביר למר אברומוביץ שכעת עליהם למלא את אחד הבורות במי גשמים, שהוא יהיה ה"אוצר". "במצב שלנו אין דרך לכנס לכאן מי גשמים מבלי לעורר

עלינו את חמת המציק, ולכן ניתן להשתמש בקרח שהומס", הסביר.

הימים היו בימי סוף הקיץ, קרח ברחובות כבר לא היה, והרב זילבר פנה לבית חרושת לקרח שם ביקש לקנות שלשה מטרים מעוקבים של קרח.

בהגיע הקרח לבית משפחת אברומוביץ ניתן הרב זילבר את הקרח לחתיכות, כדי שיימסו בצורה מהירה יותר, ולאחר שניגבם מכל לחלוחית הכניסם לבור האוצר. כעת הסיק הרב זילבר את התנור שבחדר

ימים של הסקה. הרב זילבר

כדי שימס את הקרח במהירות.

למעשה, החדר כמעט בער מחום אך הקרח סירב להפשיר ולו במעט. שעות רצופות עבד הרב זילבר ודאג שהתנור יוסק בלא הפסקה, אך בעל הבית שנכנס לראות את המלאכה כמעט התייאש: "הרב זילבר, תראה, שום דבר לא אז ועוד מעט כבר החורף, מה נעשה?".

יומם ולילה שהה הרב זילבר במטבח/מקוה, ולמרות שהימים היו הימים שבין ראש השנה ליום הכיפורים, ימים שכל עם ישראל מתחנן לפני הבורא בספרי הסליחות לעשרת ימי תשובה, לרב זילבר לא היה זמן אפילו להתפלל במניין...

רק לאחר חימום רציף של כמה ימים ארוכים כנצח, הואילו פיסות הקרח להפוך אט אט למים מטהרים, והרב בישר בשמחה לאברומוביץ: "זהו, המקוה כשר!".

הייתם צריכים לראות את המחזה, זה היה מדהים. אברומוביץ נטל את ידי הרב זילבר והחל מפזז עמו בשמחה גדולה וכבירה: יש מקוה! הוא זכה לעשות את המצוה הגדולה הזו ולזכות את הרבים!

זמן רב רקד אברומוביץ בשמחתו הגדולה במצוה שהזדמנה לפתחו, מה שמוביח - כפי שהוכח כבר פעמים אינספור - שאין דבר כזה "יהודי פשוט".

אי אפשר לסיים בלי לציין שברבות הימים פגש הרב זילבר את אברומוביץ בארץ הקודש, כשהוא וכל משפחתו שומרי תורה ומצוות בתכלית...

(מקור: ספרו המיוחד "השאר יהודי")

אסירי ציון" הם היו נקראים. יהודים מכל הסוגים והגוונים, שתשוקה בלתי אנושית שררה בקרבם: לעלות מרוסיה לארץ ישראל.

הם סבלו לשם כך מאוד. עצם הגשת הבקשה לעזוב את אמא רוסיה גררה בעקבותיה סנקציות, כגון פיטורין מידיים ממקום העבודה ועוד ועוד כמיטב דמיונם הפורה והמרושע של משרדי האימה הרוסיים, אך כנראה שטבע היהודי חזק מכל, ולכן היו כאלה, ולא מעט.

כחלק מהשתדלותם לצאת מכבלי מסך הברזל, היו יהודים אלו מרבים להסתופף בצל קברות הצדיקים הפזורים בארצות מזרח אירופה בשפע, שם היו מעתירים לפני שוכן מרומים שיזכרם להגיע בקרוב לארץ ישראל.

בעיני סובביו של הרב זילבר גם הנסיעה הזו לא היתה נראית שונה מקודמותיה.

במקום העבודה הודיע שעליו לנסוע לרגל עסקיו, ולאשתו סיפר כי מטרת נסיעתו היא השתטחות על קברי צדיקים. אך לאחר שהתרחק מביתו שניה לפתע כיוון, ועלה על הרכבת המוליכה לכיוון בוכרה, שגם היא היתה באותם ימים מאוגדת ב"ברית המועצות".

מה מחפש הרב זילבר בבוכרה?

...

בבוכרה ובארצות הסובבות אותה היה המשטר

הקומוניסטי חלש באופן יחסי. לעומת רוסיה, היהדות פרחת בה. אך גם אליה הגיעה לבסוף כוס התרעלה, ובאחד הימים הגיעה פקודה ממשלתית לעיר פלונית לסגור את המקוה העירוני עקב "חוסר היגיינה".

יהודי המקום ספגו פגיעה ישירה בעמוד השדרה, אך אחד השוחטים בקהילה זכה שהמצב לא רק החריד וזעזע אותו אלא גם דחף אותו לעשות מעשה.

ביום המחרת הוא ניגש למר אברומוביץ [שם בדוי], וסימן לו כי ברצונו לשוחח עמו בדבר חשוב. מר אברומוביץ היה מרצה במכללה הרפואית בעיר, ולא היה ידוע כמקפיד על קלה כבחמורה, אך הזיק היהודי עדיין בער בפנסו. האיש היה שומר על קדושת יום הכיפורים, וגם בימי היארצייט של הוריו היה מקפיד להגיע לבית הכנסת.

"מר אברומוביץ" פנה אליו השוחט ללא הקדמות מיותרות, "אם תרצה באמת לעשות משהו לעילוי נשמת הוריי - זה לבנות מקוה בביתך".

אברומוביץ לא הרהר פעמיים. "מה צריך לעשות לשם כך?", והשוחט הסביר: "לכן פניתי דוקא אליך. הנך גר בבית פרטי, ואם תחפור שני בורות בקרקע הבית הרי יש לך בסיס של מקוה!".

אברומוביץ סבר וקיבל. בהסכמת אשתו הוא הוציא את המקרר והארונות מהמטבח והחל לחפור בקרקע. לבד היה קשה לו לעשות זאת ועל אחרים לא סמך, ולכן עזרו היחידים היו בתו בת ה-16 ובנו בן ה-14.

שאלה:

שמעתי שאסור לומר "שלום" בתשעה באב; האם "בוקר טוב" מותר?

כשאלת שלום האסורה, מה שאין כן מזל טוב (ראה שו"ת להורות נתן ח"ב סי' לז).

אכן הגר"מ פיינשטיין (הובא במשנ"ב דרשו שם מספר שמעתא דמשה) מחמיר, וסובר שאין לומר מזל טוב כי אם לאחר חצות היום של תשעה באב.

ציין כי יש לדעת שלכל הדעות זה "לא לעניין" ליהודי לומר מזל טוב בתשעה באב, כפי שהגדיר זאת הגר"נ קרליץ - שגם כשמתו של אדם מוטל לפניו מותר לומר לו מזל טוב, וכמובן אף אחד לא עשה זאת בלא סיבה מיוחדת.

נציין עוד שאיסור אמירת שלום נוהג גם לאחר חצות (מטה יהודה שם ע"ש, פסקי תשובות שם הע' 86).

תשובה: שניהם אסורים, אך לומר מזל טוב מותר.

הרחב דבר: נאמר ב"שולחן ערוך" (סי' תקנ"ד ס"כ): אין שאלת שלום לחבירו בתשעה באב. והדיטות שאינם יודעים ונותנים שלום - משיבים להם בשפה רפה ובכובד ראש.

וכתב ה"משנה ברורה", שבשונה מדינים אחרים בשולחן ערוך שיש משמעות מיוחדת למילה "שלום" ורק אותה אסור לומר (ראה או"ח סי' פט ס"ב ועוד), כאן אסור גם לומר לחברו "בוקר טוב" וכדומה. ומכאן תשובה לשאלתך.

אך כן מצאנו היתר מעניין שכתבו כמעט כל האחרונים, שמותר לומר "מזל טוב" לחברו על שמחה שהזדמנה למעונו. הסיבה לכך היא כי "בוקר טוב" וכדומה הוא אמירה במקום "שלום" ולכן דינה

ניצוץ לשבת

מחור גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

איפה העיניים שלי

אנחנו מוצאים זאת בצרות הכלל - האופן בו 'נראים' יראי השם בעיני העולם, הצורה בה מתייחסים לקדושת לימוד התורה. הראיה מדגישה את העיקר ומעמעמת את הטפל, וכשהראיה לקויה, העיקר נדחק אל הצד והטפל מרקד במרכז. וכך הרשעות והכסילות מרימים ראש, והענווה והצדקות מצטנעות באפילה.

גם בעולמו האישי מתחולל באדם חורבן שהוא פועל יוצא מראיה לקויה. אי אפשר לנהוג מבלי לראות ובלתי אפשרי לנווט את הנפש או ללטש את מידותיה מבלי לקבל את התמונה הנכונה. העיניים בגלות רואות או רע מוחלט או טוב מוגזם. ואם כך, הצורך הדחוף ביותר בחיינו הוא - זוג עיניים בריאות.

הגאולה לעומת זאת היא פקירת עיניים. היכולת להסתכל על עצמך בעין ברורה ולהבחין בין טוב לרע, לראות בכל דבר את החן האמיתי, לקבל הרגשה בקדושה ולהצליח להבחין גם בדרוש תיקון - היכולת הזו היא גאולת הפרט, וכך גם תתרחש גאולת הכלל, שהלא אם הראייה הכללית תתבהר, החורבן ייעלם. הטוב יודגש והרע יסתלק או יתקן, העיקר יהיה בראש והטפל ישמש לו ככסא.

(הרה"ח ר' דוד גבירצמן, מגזין 'ניצוץ' תמוז תשע"ז)

עומק הלב, תוך כדי התמודדות עם מועקת ימי האבל, שואל יהודי את עצמו, "ובכן, איפה חסר לי בית מקדש?". באמת, היכן הוא חסר לנו, בחיים, בפרנסה, ואפילו איפה הוא חסר לנו בעבודת ה'. במילים אחרות אנחנו שואלים - מה נתן לנו בית המקדש שאין לנו היום.

בכמה מתורותיו מלמד רבינו ז"ל על ההשפעה המיוחדת שהייתה לבית המקדש על רוחו של כל אדם. כדוגמה הוא מזכיר פסוק המתאר את בית המקדש "מחמד עיניכם" - העיניים שלכם. מדוע עיניים? את עולמנו ומאפשרות היכרות עם העולם, למעשה הן מהוות חלק ניכר בתשתית התודעה שלנו.

בית המקדש היה העיניים של הנשמה שמשוגלת היתה באמצעותו לראות רוחניות ולחיות את הקשר האישי עם בורא עולם.

כשהיה לנו בית מקדש היו לנו עיניים. גם היום יש לנו עיניים, אבל העיניים שרואות היטב אנשים נוף וחומר, עיירות כמעט לגמרי ממראות של רוחניות ונשמה. את נופי הלב, הרגש והשכל - הרשתית מחמיצה...

העיניים עיירות כמעט לגמרי. סגי-נהור חוצה כביש

פתגם השבוע

צריכה להיות מודעות לבעיות הדור

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עטיא שליט"א

נתן בת-בת-שבע ואדל בת-דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

נסיון ברירה

סטודיו טאטע

סטודיו ליצירת יהודית

ניצוץ בר"י | צילום ילדים ומשפחות | מתנות ומזכרות |

tate.odell@gmail.com | 054.844.1858

היהודי הנסתר שהציל רבים

נסתר ובחתי ידוע, רבי דניאל הגר בבית מדרש ברסלב אור הנעלם

למרות אסונו הגדול, לא שקע ר' דניאל בייאוש; הוא עסק בכל מרצו למען היהדות. בתקופת השואה בזכות חזותו האוקראינית הצליח להציל רבים ולשלוח אוכל למשפחות חסידי ברסלב שלא יכלו לצאת מהבתים וכך הציל רבים מהם מרעב ומיתה, כך גם הוא הסתיר שק מלא זוגות תפילין, ולאחר סיום המלחמה פעל לשיקום חיי היהדות באומן.

מציאת וחשיפת קברו

זהו למעשה חלק קטן מתוך צרור עובדות מרתקות שהתגלו כאשר התחקיר המקיף הניב פירות מעל המשווער, הכתבה מספרת סיפור מרתק ביותר על אדם פשוט בעל אמונה תמימה שהתגייס מתוך חיפוש עמוק, עמד כגיבור בשעות קשות ונוראות ביותר וסייע ומסר נפשו למען תושבי אומן בימי מלחמה ופחד.

אחד הדברים היותר מרגשים בסיפורו, היה מציאת קברו. לאחר איסוף כל רסיסי המידע על סיפור חייו המרתק של ר' דניאל הגר, צוות 'ניצוצות' ביקש גם לאתר את מיקום קברו, אך מעט המידע שבידו לא הצביע על מקום מדויק שבו הוא נטמן, גרסאות סותרות סיפרו על קבורתו בבית העלמין 'סנהדריה' בירושלים ובבתי קברות אחרים.

אחרי שניסינו לתשאל את כל מי שיכול להיות בידו מידע על אודות הלווייתו, המשתתפים בה ומקום קבורתו המדויק, לא הגענו לתוצאה ברשימות שני בתי הקברות לא מצאנו שטרם קבר על שמו.

למעשה אז גילו שבשונה מהמפורסם והנכתב במספר מקומות, ר' דניאל לא נפטר בשנת תשל"ט אלא בשנת תש"מ ביום תשעה באב ונקבר בהר המנוחות בירושלים.

ביום תשעה באב יחול היארצייט של אחד מהיהודים המסתוריים והמיוחדים שעלו לארץ מהעיר אומן בשנות מסך הברזל הקומוניסטי והגיע הישר אל בית המדרש ברסלב במאה שערים, אותו חסיד ברסלב 'רבי דניאל הגר' שמו ובמשך שנים רבים לא ידעו את סיפורו המופלא שהתגלה רק לפני כשנתיים בכתבה שהתפרסמה במגזין 'ניצוצות'.

בין הסובייטים לגרמנים

סיפורו של דניאל הגר, החל לפני כמאה שלושים שנה כאשר נולד באחד העיירות הקרובות לאומן למשפחה נוצרית ולפני כמאה שנים לארץ הוא הוצא בעיר אומן כגוי נוצרי וביקש להתגייס על ידי חסידי ברסלב.

סיפורו של דניאל הגר מתפרס על פני השנים המרתקות ביותר בעיר אומן, כאשר מצד אחד השלטון הסובייטי פועל באכזריות רבה למגר את חבורת העובדים חסידי ברסלב המתגוררים בסמוך לציון הקדוש, ומצד שני הנאציים נכנסים לאומן ומחסלים את כל יושביה היהודים.

מלאכת האיסוף בין עתי הזמן של אותה תקופה הפתיעה גם אותנו, אמרו במערכת ניצוצות, מתברר שעלייתו לארץ הניבה כותרות כמעט בכל כלי תקשורת מכובד בארץ ישראל, כתות ראשיות וכותרות משנה, "הגר הרוסי שהפך לחסיד ברסלב ועלה לארץ ישראל" "הגר החסיד בא מרוסייה".

הסיבה היא כנראה משום שבאותה תקופה יציאתו של אדם ובפרט יהודי מעבר לחומת הברזל הנצורה של רוסיה היה דבר נדיר ביותר וכמעט שלא התרחש.

גם אני יהודי

סיפורו של רבי דניאל הגר למעשה עם אותו כפר שהיה באזור אומן, בשם סיניצה. שתושביו הנוכרים היו מלומדים ועשירים וכולם החליטו פה אחד לחבור לעם ישראל. אולם בבואם אל הרבנים, נדחתה בקשתם על הסף; הרבנים פחדו להיענות לבקשתם, מאימת השלטונות.

תושבי סיניצה לא אמרו נואש; הם פנו אל חסידי ברסלב באומן והתחננו בפניהם שיסייעו להם להיכנס תחת כנפי השכינה. החסידים נחלצו בכל לב לעזרתם והצליחו לשכנע את רבה של אומן לגיירם, כשהם נוטלים על כתפיהם את כל האחריות לכך.

כשזכו גרי הצדק לבוא בבבית - לא היה קץ לאושרם. הם הפכו לחסידי ברסלב בלב ובנפש. בראש השנה, מילאו שולחן שלם ב'קלויז' שבאומן.

בשנות השואה איבד את דניאל הגר אשתו וילדיו; וכאשר התחנן בפני הרוצחים: "הירגו גם אותי; יהודי אני!" סובו הרשעים, התבוננו בתווי פניו הנוכריים וענו לו: "איך יהודי".

הנכם מוזמנים למסע של קדושה והתעלות

עם הרה"ח רבי שמואל שטרן שלי"ס ואוהרנית שטרן תל"ס א"א

בערב ראש חודש אלול
הכנה והפילה לקראת השנה החדשה

סדנאות חיזוק, שיעורי תורה ונגינה
לאורך כל המסע

לציון רבינו הקדוש באומן

לבעל שם טוב הקדוש

ולרבי לוי יצחק מברדישוב

לפרטים והרשמה 058-6338-444

